

KAT HOWARD

UMBRA MAGIEI

Traducere din limba engleză
MIHAELA IONCELESCU

Pentru proza sa scurtă, KAT HOWARD a fost nominalizată la Premiul World Fantasy, iar povestirile ei au fost incluse în antologii de top și au fost difuzate la postul național de radio din SUA. Romanul său de debut, *Roses and Rot*, a fost aplaudat de critica literară și s-a aflat în finala competiției pentru Premiul Locus. Kat Howard trăiește în New Hampshire și poate fi urmărită pe Twitter la @KatWithSword.

ARMADA

Tânăra străbătea în viteză trotuarul aglomerat din New York, spintecând mulțimea asemenea tăișului unei lame. Purta pantofi cu toc cui și talpă roșie, care o făceau să pară foarte înaltă, și veșminte negre ce o învăluiau ca un fum, cu fața încadrată de un păr negru, cu vârfurile vopsite într-un roșu-aprins și retezat în unghiuri drepte. Era acel gen de femeie pentru care oamenii s-ar fi oprit în loc să o privească, să o observe. Dar nimeni nu o vedea.

Cum pășea hotărâtă pe pavajul de pe Wall Street, cu turla Bisericii Trinității înălțându-i-se în fața ochilor, tânăra se strecura cu ușurință, ca o taină, prin puzderia de turiști și de oameni în costume, fără să atragă nicio privire, niciun fluierat admirativ și nici măcar atât de obișnuitele ghionturi urbane, nelipsite într-o mare de oameni. Putea trece chiar drept fantomă. O umbră.

Soarele strălucea puternic pe cerul de un albastru-intens, lipsit de nori, sfâșiat doar pe alocuri de străluciri orbitoare. Vara târzie încingea izul de sudoare sărată cu aromele parfumurilor, amestecându-le laolaltă cu sfârâiala aburindă a tonetelor de mâncare de pe trotuar. Era o zi senină, aproape ca oricare alta.

Tânăra se opri la un colț de stradă. Ochii cenușii ca ardezia scăpărară în sus, țintind o fereastră oarecare de la una dintre clădirile ce străpungeau norii, de parcă ar fi vrut să se încredințeze că acolo cineva o privește. Colțurile buzelor sângerii i se arcuiră în sus, iar

Sydney coborî de pe trotuar chiar în miezul traficului. Nimeni nu părea să bage de seamă prezența ei, nici șoferii, nici pietonii.

Sydney ajunse în mijlocul intersecției și ridică brațele în aer asemenea unui dirijor pe cale să dea semnalul de început al unei simfonii. Rămase nemișcată preț de o răsuflare. Două. Trei. Dacă cineva, aflat deasupra iureșului urban, ar fi privit cu atenție, ar fi putut vedea că buzele tinerei prinseră a se mișca ușor.

În clipa aceea începu totul. Ca la un semn, mașinile din jurul ei se ridicară grațios în aer. Sydney le lăsă să plutească acolo, deopotrivă taximetre ruginite și limuzine negre cu geamuri fumurii, utilitare de curierat și un autobuz turistic, purtând afișul celui mai nou succes de pe Broadway. Înălțate la peste trei metri de asfalt, vehiculele pluteau prin intersecție asemenea unor stoluri prinse într-o stranie migrație. Un zâmbet sălbatic îi luminea chipul. Dacă oamenii din mașinile plutitoare ar fi reușit să o zărească, ar fi putut pune rămașag că sentimentul ce i se întipărise pe față este unul de pură încântare. Chiar unul de bucurie.

Însă oamenii din mașinile plutitoare nu o vedeau. Nu se auzea niciun claxon, nicio înjurătură. Niciun suspin, nicio reacție, nici din partea celor aflați în mașinile ce planau acum prin aer, dar nici din partea trecătorilor. Pur și simplu un zbor lin, acolo unde zborul nu ar fi avut ce să caute.

Sydney dirija mașinile prin intersecție, prin aer, murmurând ușor și gesticulând scurt cu mișcări precise care îi împloteau degetele și mâinile într-un origami complicat, fără niciun efort vizibil.

Și apoi...

Mâinile îi încremeniră, ca o respirație reținută o clipă. Două. Trei. Brațele coborâră pe lângă trup, iar mașinile ascultătoare se întoarseră pe asfalt la fel de grațios precum îl părăsiseră ceva mai devreme, fără ca fluxul continuu al traficului să se fi întrerupt vreo clipă.

Sydney părăsi intersecția și se amestecă din nou în mulțime, fără ca nimeni să întoarcă măcar capul în urma ei, fără ca nimeni să bage de seamă.

Străbătuse deja jumătate din cartier când simți telefonul ce vibra din buzunar, semnalizând intrarea unui mesaj: „Jobul îți aparține.“

Totul a început cu un mesaj care a sosit pe toate căile posibile. E-mail. SMS. Documente oficiale tipărite pe hârtie albă în format business. Scrisori caligrafiate cu cerneală stacojie și pecetluite cu ceară. Indiferent de calea pe care o apucaseră, cuvintele erau de fiecare dată aceleași:

Roata Norocului a început marea mișcare a Turnantei. Când Turnanta va fi conținut, totul se va fi schimbat.

Dacă, din întâmplare, nu erai un magician al Lumii Nevăzute și ai fi primit totuși astfel de mesaje, ele nu ar fi avut prea mare însemnătate. Puteau prea bine să fie hârtia dintr-o plăcintă cu răvașe ori o eroare în programul de e-mail. Neinteresant și lesne de înlăturat.

Miranda Prospero era o magiciană și știa limpede ce înseamnă mesajul care își croise drum până pe masa ei. Era o surpriză, nicidecum una plăcută.

Elegantă și sigură pe ea, Miranda era o femeie de aproape șaizeci de ani, ale cărei trăsături fuseseră întotdeauna mult prea aspre pentru a fi considerată frumoasă, până când vârsta a fost cea care a făcut dreptate asprimii chipului. Își purta acum hainele și machiajul ca pe o armură, folosindu-i la fel de bine atât ca o mască, cât și ca un scut de apărare.

Lumina dimineții răcoroase se revărsa în încăperea în care Miranda era așezată îndărătul unui elegant birou din lemn de palisandru, un veritabil obiect de artă. Atinse cu vârfurile degetelor marginile scrisorii. Ridică apoi mâinile deasupra hârtiei și spintecă aerul, rostind câteva cuvinte al căror ecou răsună dur și amar. Mesajul părea autentic și era plin de magie – o magie de nepătruns, zăvorâtă cu băgare de seamă –, astfel încât era cu neputință să fi fost trimis din greșală. Dar era prea devreme, mult

prea devreme ca o nouă Turnantă să se întâmple din nou. De obicei, ar fi trebuit să treacă cel puțin douăzeci de ani de la o Turnantă la alta. Acum trecuseră doar treisprezece, nici măcar o jumătate de generație. În fine, treisprezece ani, cinci luni, o săptămână și patru zile. Miranda știa prea bine împrejurările Turnantei precedente. Pentru că acea Turnantă o făcuse, în mare parte, ceea ce era acum.

O lumină fulgeră deodată și un simbol prinse a pluti în aerul deasupra hârtiei: *Rota Fortunae*. Zeița Fortuna legată la ochi învârte o roată.

Așadar tot ce era scris era adevărat.

O îmboldi teama ale cărei fire ghimpate i se înfășurau în jurul inimii. Bineînțeles că se găseau o mulțime de motive pentru care Turnanta se petrecea atât de devreme. Niciunul dintre ele nu avea darul să o liniștească.

Miranda era pregătită. Mai bine zis, se pregătise în fiecare zi a ultimilor treisprezece ani. Trăgea nădejde însă că va avea destulă vreme până când gongul va bate din nou. În tot acest timp s-a străduit să facă din Casa Prospero una dintre cele mai puternice din Lumea Nevăzută. Să aibă un loc cât mai bun. O Casă recunoscută și îndeajuns de influentă încât nimic să nu o împiedice pe Miranda să găsească pe cineva dispus să lupte în numele ei.

Își masă tâmpilele cu vârfurile degetelor după care își lăsă mâinile pe masă. Știa prea bine ce înseamnă o Turnantă, regulile și mizele sale, trecuse deja prin toate acestea, însă de fiecare dată diavolul se ascunde în detalii, și cu atât mai mult o făcea acum. Așa că Miranda începu să citească:

Oricare Casă poate semna contractul de participare. Oricare campion angajat prin contract va fi considerat membru al Casei cu toate drepturile și obligațiile ce decurg de aici pe durata contractului. Odată angajat prin contract, campionul nu va putea fi înlocuit. Oricare Casă care nu semnează contractul de participare va accepta toate consecințele ce se vor răsfrânge asupra membrilor săi, inclusiv moartea și dispariția, precum și pedeapsa excluderii din

probele consacrate. Toate acțiunile campionului, angajat prin contract sau de orice alt fel, vor fi decisive pe toată durata înfruntării.

Orice Casă care prin acțiunile oricăruia dintre membrii săi, fie el de Sânge sau angajat prin Contract, expune Lumea Nevăzută privirii Banalilor va fi nimicită. Oricare Casă care alege să nu participe va fi nimicită. Oricare imixtiune premeditată în desfășurarea înfruntărilor va avea drept consecințe depozedarea vrăjitorului de puterile sale magice și nimicirea Casei vinovate.

Miranda strâmbă din buze. Toate acestea aveau să fie luate în serios ca de fiecare dată, până la capătul primei săptămâni când cel puțin una dintre reguli va fi deja încălcată, dacă nu chiar la sfârșitul celei dintâi confruntări, iar cel ce o va face va invoca la repezeală „Roata Norocului care se învârte” sau ceva asemănător. Lumea Nevăzută își iubea regulile, dar numai pe cele care îi conveneau.

Oricare Casă al cărei campion, fie de Sânge, fie prin angajat Contract, moare în timpul unei confruntări va fi scutită de următorul sacrificiu închinat Umbrelor.

Casa care reușește să ocupe cea mai înaltă poziție la finalul Turnantei va deveni conducătoarea Lumii Nevăzute.

Aceste ultime reguli trebuiau respectate, indiferent dacă erau ușor de îndeplinit sau nu. Pentru că, dincolo de măreția spectaculoasă și strălucirea confruntării, aceste ultime două clauze erau cu adevărat scopul Turnantei.

Totul era după cum se așteptase. Dispozițiile erau cele uzuale. Nici măcar o surpriză. Vor veni și acestea chiar în toiul Turnantei. Mereu se întâmpla astfel.

Miranda împături înapoi scrisoarea, pe urmele vechilor îndoituri ale hârtiei, și o puse deoparte. Casa Prospero urma să își respecte blazonul și să angajeze un campion. Întotdeauna se găseau doritori gata să ia asupra lor toate riscurile de neocolit ale Turnantei în schimbul unei grămezi de bani sau al făgăduielii că vor fi primiți în rândurile unei Case. Miranda scoase dosarele în

care păstra evidența celor mai pricepuți fii și fiice, a celor mai talentați veri lipsiți de șansa moștenirii unei Case. Dădu la o parte ghemul de teamă care i se cuibărise în coșul pieptului și începu să pună la cale un plan.

– Mama ta își va pierde mințile când va afla că vrei să faci așa ceva, spuse Laurent.

– În ceea ce o privește pe Miranda, eu nu mai sunt fiul ei. Și sunt convins că va face în așa fel încât cel pe care îl va angaja să îi fie campion să afle că eu nu sunt decât un obstacol ce trebuie îndepărtat din drumul ei spre putere.

Grey luă două pahare și turnă un whisky cu o puternică aromă de fum de turbă, după care așează sticla înapoi în căruciorul pentru băuturi.

– Noroc!

Cei doi stăteau la masa din lemn masiv din apartamentul lui Laurent. Totul în jur era doar sticlă și crom, granit și lemn deschis la culoare, în apartamentul situat la o înălțime considerabilă, unde luminile și zgomotele New Yorkului rămâneau doar un spectacol mut la picioarele lor. Laurent era priceput în ceea ce privește magia norocului și a șansei, așa că mizase pe iscusința lui și pe alte câteva abilități mult mai banale ca să încropească un portofoliu de investiții cât se poate de rentabil.

– Chiar crezi asta? întrebă Laurent. Chiar și când va afla că te reprezinți singur? Adică, la un moment dat confruntările vor deveni mortale. Știu că nu vă mai vorbiți, dar chiar crezi că îi va fi totuna dacă vei muri?

În urmă cu cinci ani, Laurent le-a cumpărat părinților săi o casă în Pacificul de Nord-Vest, la o distanță de două ore la nord de Seattle. „Pădure și apă, asta este tot ce îmi doresc“, obișnuia să îi spună tatăl său. Mama lui mai adăuga pe lista de dorințe câțiva nepoți pe care să îi răsfețe. „Și cu siguranță că avem suficient loc aici ca să vii să ne vizitezi.“ Le-a spus că va începe întâi cu pădurea și apa, iar ziua în care le-a pus cheile casei în mână a fost una dintre cele mai fericite din viața sa. Din cauza depărtării și a

rutinei zilnice, Laurent nu apuca să-și vadă părinții decât o dată sau cel mult de două ori pe an, dar asta nu însemna că nu se iubeau unii pe ceilalți. Nu își putea închipui că părinții săi ar putea spune cu sânge rece că el nu este altceva decât un obstacol.

– Dacă s-ar coborî să vorbească într-un fel sau altul despre așa ceva, nu ar pierde ocazia să îmi aducă aminte că doar atât sunt pentru ea, spuse Grey după care își schimbă glasul, maimuțărind tonul Mirandei. Am avut un excelent loc asigurat pe lista de moștenitori ai Casei Prospero, iar excluderea de pe acea listă se datorează în exclusivitatea nesăbuiinței mele. Am acceptat consecințele acțiunilor mele, care nu s-au stins nici acum, adăugă el.

Rânji și sorbi din pahar.

– Maică-ta e tare dificilă, râse Laurent.

– Crede-mă, știu asta, spuse Grey.

Trecuseră deja trei ani de când îl dezmoștenise. Întreaga procedură a fost extrem de pașnică, doar lovituri din condei și fluturări de hârtii trimise dintr-un birou în altul.

Ruptura dintre ei a apărut din cauza magiei. Grey se simțea bine atunci când își depășea limitele, căutând să ajungă la putere în feluri de neimaginat pentru Miranda. În adâncul sufletului, era o tradiționalistă. A considerat că el a întrecut limita, așa că i-a luat totul. Din clipa aceea, nu și-au mai vorbit.

– Ah, dacă tot vorbim despre familia ta... spuse Laurent.

– Chiar trebuie? mormăi Grey, afundându-se mai adânc în fotoliu.

– Ieri m-am întâlnit din întâmplare cu verișoara ta, Madison. Arată tare bine. Am stat de povești la o cafea.

– Aha, arăta în felul ăla de bine! se strâmbă Grey.

– Fustangiule, nu totul se învâрте în jurul sexului, îl ironiză Laurent, clătinând dezaprobat din cap.

– Probabil, dar mare parte, da. Deci, ce mai face? N-am mai văzut-o de când a terminat școala.

– Spunea că tocmai a devenit partener într-o firmă mare de avocatură, Wellington & Ketchum, parcă?

– O firmă bună. Și Casa Prospero se folosește de serviciile ei. De fapt, probabil că asta e motivul pentru care e și ea acolo. Aproape toate Casele au oameni în diverse locuri care să se ocupe de afacerile lor banale. E mai bine să lucrezi cu cei din familie, pentru că înțeleg cât de importantă este magia și nu se plâng că trebuie să păstreze discreția.

Oamenii nu prea aduceau vorba despre asta, însă astfel de lucruri se întâmplau. Când și când, magicienii unor Case fie nu erau destul de pricepuți încât să poată rămâne în Lumea Nevăzută, fie alegeau să renunțe la puterea lor. Aceștia erau izgoniți, însă nu prea departe. Poate că Lumea Nevăzută se ascundea de cea a Banalilor, însă înțelegea foarte bine că face parte din ea, iar cineva trebuia să se ocupe și de toată hârțogăria aceea.

– M-a întrebat despre Turnantă și nu părea prea surprinsă că participi și tu, a spus Laurent.

– Nu mi-aș fi imaginat că i-ar păsa vreodată de așa ceva, răspunse Grey ridicând nepăsător din umeri și își termină băutura. Ți-ai găsit campionul?

– Cred că da.

– Crezi? întrebă Grey și își turnă din nou whisky în pahar, după care îi întinse sticla lui Laurent, însă acesta refuză. Începe cât de curând. Ar trebui să ai pe cineva pregătit. Asta dacă nu cumva te-ai răzgândit și te-ai hotărât să te reprezinți singur. Nu e ca și cum n-ai avea destul talent și curaj să te descurci bine.

– Mulțumesc. Dar, nu. Deocamdată vreau să văd cum decurg lucrurile înainte să încerc eu, așa că rămân la varianta unui campion. Nu a semnat contractul încă.

– Crezi cu adevărat că nu o va face? Poate ar trebui să o inviți aici și să o impresionezi cu tot ce ai de oferit, flutură Grey din mână spre fereastra prin care luminile orașului sclipiră ca nestematele împrăstiate pe o bucătică de catifea.

– Ha, ha. Nu e vorba despre asta, presupun că e mulțumită de contractul pe care i l-am oferit, însă cred că este destul de pricepută cât să-și permită să-și aleagă prețul. Mai mult decât pricepută, spuse Laurent, trecându-și mâna peste părul negru tuns scurt. Magia ei

a fost uluitoare, complicată și delicată în același timp, complet ascunsă Banalilor. Chiar și celor prinși în ea. Nu am mai văzut pe nimeni care să poată face o astfel de magie. A intrat și a ieșit din vrajă ca și cum asta ar obișnui să facă în fiecare marți.

Fața lui Grey se înăspri într-o clipă.

– De unde ai spus că vine?

– Nu am spus. E fără de Casă.

– O străină cu o asemenea putere... Asta ar trebui să facă lucrurile mult mai interesante, spuse Grey. Uite așa vom avea alt subiect de discuție în afara celui legat de cât de repede se petrece Turnanta. Mă gândeam că va fi cel puțin peste zece ani.

– Doar în felul acesta oricare dintre noi poate întemeia o Casă, răspunse Laurent. Mai bine să se întâmple acum.

– Ai dreptate, admise Grey. M-am săturat să aștept.

Așteptase în toți acești trei ani și simțea că răbdarea îl părăsește cu fiecare zi. Trecuse prea mult timp.

– Mai mult decât atât, rânji Laurent. O uriașă luptă magică? Hai că va fi distractiv!

Undeva, deasupra orașului, cei doi tineri închină paharele în cinstea lor, a viitorului lor și a Roții Norocului.

Nu era pentru prima dată când Harper Douglas își dorea să aibă o putere magică mult mai mare. Și-ar fi dorit să aibă orice putere adevărată, nu doar să aprindă o lumânare cu ajutorul unui cuvânt. Ceea ce, de fapt, îi solicita mai mult efort decât aprinderea unui chibrit și, în plus, îi pricinuia o durere cumplită de cap.

O văzuse pe femeia cu părul roșu și negru, cea pe care nimeni altcineva nu o băgase de seamă. A urmărit-o apoi cum pășește de pe trotuar direct în mijlocul străzii. Ținându-se pe urmele ei, Harper a simțit cum o cuprinde amețeala, după care a fost cât pe ce să vomite, dar nu a slăbit-o nicio clipă din ochi, pentru că știa prea bine ce înseamnă vertijul acela. Însemna că era aproape.

Harper a simțit din plin vraja femeii, ca pe o barieră electrostatică al cărei șoc i-a strepezit dinții, dar n-a mai fost atât de

puternică încă să vadă întreaga vrajă. A încercat să se apropie, dar puterea femeii a izbit-o din plin, ca un val.

Copleșită, Harper s-a prăbușit leșinată lângă o tavernă.

Mai târziu, când își veni în simțiri, deschise ochii și băgă de seamă că se sprijinea cu cotul într-o chestie alarmant de lipicioasă. Încercă să se ridice.

– Nu arăți prea bine. Rămâi pe loc, spuse cineva.

O bătrână care vorbea cu accent rusesc era aplecată deasupra ei. Scotoci într-o sacoșă din pânză și îi întinse lui Harper o sticlă cu suc de portocale.

– Bea asta.

– Ați văzut-o? Întrebă Harper.

Fusese atât de aproape încât încă simțea gustul electricității în gură.

– Pe cine să văd? Cineva ți-a făcut asta? Întrebă femeia aruncând priviri tăioase în jur.

– Nu, nu. Nu mi-a făcut nimeni nimic. Am crezut că am văzut pe cineva. Pe cineva important.

Salvatoarea sa nu avea cum să o vadă pe femeia aceea decât dacă era și ea din Lumea Nevăzută, caz în care cu siguranță nu i-ar fi suflat nicio vorbă lui Harper.

– Te-ai lovit la cap? De asta vezi lucruri? Ai nevoie de un doctor? o iscodi femeia cu ochii mijți și buzele țuguiate.

– Nu, sucul ăsta mă ajută. Mulțumesc, răspunse Harper printre înghițituri.

Simțea deja zahărul cum i se strecoară în sânge, iar mâinile îi devin tot mai sigure.

– Ai să cazi din nou? Întrebă femeia pe un ton care îi dădea de înțeles lui Harper că ar trebui să se gândească de două ori înainte de a risca să leșine din nou pe trotuar.

– Nu, doamnă. Mă simt mult mai bine. Permiteți-mi să vă plătesc sucul.

– Ce maniere sunt astea? ripostă femeia, dându-i peste mână. Nu plătești pe cineva pentru că a fost amabil. Îi mulțumești.

– Vă mulțumesc. Vă mulțumesc din suflet. Harper se ridică de pe trotuar, dezlipi înfiorată de pe cot rămășițele unei gogoși

cu cremă și porni în direcția în care o văzuse ultima dată pe femeia magician, spre mărețele uși de bronz ale Bisericii Trinității.

Nimic. Nicio urmă de vrajă nu mai rămăsese, nu că s-ar fi așteptat la altceva. Dacă un magician nu voia să fie văzut de ochii Banalilor, atunci nimeni nu-l putea zări. Și, cu toate că Harper se străduise din răspuțeri să poată folosi cea mai neînsemnată magie, rămânea totuși o Banală. Se învârti încă o dată, privi în jur cu atenție, apoi coborî treptele stației Wall Street spre adâncimile zgomotoase ale metroului.

Fusese cât pe ce. Dacă s-ar fi putut apropia încă un pic, și-ar fi găsit drumul spre Lumea Nevăzută. Iar atunci ar fi putut să își țină promisiunea.

Când Sydney intră în incinta blocului în care locuia, vâlul magic în care se înfășurase începu să se risipească, făcând-o din nou vizibilă celor din jur.

– Am primit vreun mesaj, Henry? îl întrebă pe portar.

– Astăzi nu, domnișoară.

Zâmbi în semn de mulțumire și luă liftul până la etajul al șaptelea. Sydney locuia dinadins într-o clădire banală. Nimănu-i din Lumea Nevăzută nu i-ar fi trecut prin gând să o caute aici. Snobismul de care ei dădeau dovadă devenise pe cât de folositor, pe atât de predictibil. În urmă cu șase luni, atunci când se mutase în locul acesta, înălțase mai multe scuturi care n-au fost însă puse la încercare și cu atât mai puțin încălcate.

Încuie ușa în urma ei, după care se descălță de pantofi, rotindu-și încheieturile și încercând să alunge durerea din oase. Scoase telefonul din buzunar și tastă mesajul de consimțământ către Laurent.

Gata.

Cu picioarele goale, Sydney se îndreptă spre insula din bucătărie și își turnă un pahar de vin roșu. Deja pusese roțile în mișcare. Nu Roata Norocului, nu avea răbdare pentru toate fasoanele Lumii Nevăzute. Roata norocului ei era acum în mișcare.

Sorbi în timp ce savura aroma vinului, bucurându-se de buchetul bogat al licorii. Plăcerea aceasta pe care i-o oferea simplul